

כעילה בזמנה מלוה. דהיינו והיה לפטע ערב ירחק במים (דברים
ג): ולא מלוה. ואי לא משכח גמי האדמה לשתיה עד למחר
ויחיד לאו מלוה קרא עלה מלוה קמ"ל כדי שיעריב שמו ביום
למחר טעילה שם ימתן לטעול עד טעילה לא יחל ל' הערב שם

טעילה בזמנה לאו מצוה ומהדרין ור' יוסי
סבר טעילה בזמנה מצוה ולא מהדרין
וסבר ר' יוסי טעילה בזמנה מצוה *והתניא
הוב והובה המצוה והמצוה בעל גדה
וטמא מת טבילתו ביום גדה ויולדת טבילתו
בלילה בעל קרי טובל וחולץ כל היום בלילה
ר' יוסי אומר מן המנחה ולמעלה אינו צריך
לטהבול והוא ר' יוסי בל יתורה היא *ראמר
דיה טבילה באחרונה: **במתני'** *נברי שבא
לכבות אין אומרים לו כבה ואל תכבה מפני
שאין שביטתו עליהן אבל קמן שבא לכבות
אין שומעין לו מפני ששביטתו עליהן: **גמ'**
*א"ר אמי בדרליק התירו לומר כל המכבה
אינו מפסיד נימא מסייע ליה נברי שבא
לכבות אין אומרים לו כבה ואל תכבה מפני
שאין שביטתו עליהן כבה הוא דלא אמרין
ליה הא כל המכבה אינו מפסיד אמרין ליה
אימא סיפא אל תכבה לא אמרין ליה וכל
המכבה אינו מפסיד נמי לא אמרין ליה
אלא *מהא ליכא למשמע מינה תי"ד *מעשה
ונפלה דליקה בחצירו של יוסף בן סימאי
בשרדן ובאו אנשי גיסמרא של ציפורי
לכבות מפני שאפטרופוס של מלך היה
ולא הניחן מפני כבוד השבת ונעשה לה
נם וירדו גשמים וכיבו לערב שניר לכל
אחד מהן שתי סלעין ולא פרכוס שבהן
המשום ובששמו חכמים בדבר אמרו לא
היה צריך לכך שהרי שנינו נברי שבא
לכבות אין אומרים לו כבה ואל תכבה:
אבל קמן שבא לכבות אין שומעין לו מפני
ששביטתו עליהן: שמעת מינה *קמן אוכל
נבלות ב"ד מצוין עליו להפרישו אמר רבי
יוחנן *בקטן העושה לדעת אביו דכוותה
גבי נברי דקא עביד לדעתיה דישאל מי
שרי נברי לדעתיה דנפשיה עביד:
במתני' *כופין עקרה על גבי הנר בשביל
שלא תאדנו בקורה ועל צואה של קמן ועל
עקרב שלא תישך *א"ר יהודה מעשה בא
לפני רבן יוחנן בן זכאי בערב ואמר חוששני
לו מהטאת: **גמ'** רב יהודה ורב ירמיה בר
אבא ורב חנן בר רבא איקלעו לבי אבין דמן
נשיקא לרב יהודה ורב ירמיה בר אבא
איירו

הבי גרסי' ר' יוסי אומר מן המנחה ולמעלה חט לריך לטביל
וכן גירסת רש"י ור"ת אבל לא גרסי' חט יטול לטביל לחט
מאן דסבר טעילה בזמנה לאו מצוה *סרי לטביל דמשמע בסוף
לרב דאמר תפלת נעילה פוטרת של
ערבית משום דקסבר דתפלת נעילה
כלילה והתניא לור יוסי' כ' נעילה
ומתפלל שבע ומתפלל בערבית כ' נעילה
ומשני תנאי הא דתניא כל חיוב
טבילות טבילתן ביום גדה ויולדת
טבילתן כלילה בעל קרי טובל וחולץ
עד המנחה דסבר תפלת נעילה
כלילה וטבילה בזמנה לאו מצוה ר'
יוסי אומר כל היום טול טובל
תפלת נעילה ביום הלילה חט
דתיק סבר דטבילה בזמנה לאו מצוה
אפי"ה קתני כל חיוב טבילות טבילתן
ביום אפילו טמא מת וטמא שרץ שחין
לריקין טבילה לתפלה יכולין לטבול
והא דפירש בקוממס דר' יוסי כרב
דאמר תפלת נעילה כלילה לא דק
דבטלה יומא (דף פה) פריך מהך
דביתא דר' יוסי אדר"ה דהכא קאמר
מן המנחה ולמעלה חט לטבול
ובההיא קאמר כל היום ומשני דהכא
חייבי דכללי כבר תפלת נעילה והתם
דללא ללי וטבילה רבי יוסי דלא כרבי:
רבי יוסי בל יתורה היא: ור"ת
ח"כ בטילה יומא (דף פה)
מנא ליה לרב דההוא תיק דביתא
קמיתא דקאמר דבעל קרי טובל עד
המנחה חט טויה דתפלת נעילה
כלילה דלמא חייבי דכללי וטבילה
בזמנה לאו מצוה ור' יוסי סבר מלוה
וטמא קמא דהכא הוא ר' יוסי דהתם
ויס לומר דסבר דר' יוסי דהכא
ודתם מסתמא חד מנא הוא וטבילה
רבי יוסי כרבי יאודה דחייבי טבילות
בעל קרי ביום' ור"ה קמא ר' יוסי ב'ר'
יאודה אדר"ה יוסי ב'ר' יאודה וע"כ ח"כ
לן לשניי סא דלני והא דלא ללי:
אין אומרים לו כבה: אפי"ה שטות
דרבנן אומרים לנכרי שטות
כדאמרין לקמן בפרק שואל (דף קז):
לא יאמר אדם לחבירו שטור לי
פועלים כ' דמוק לה כחבירו נכרי
וכן מוכח בפרק הדר (דף סז): גבי
שטות
אמר שטות ר' אמי מעשה כזה:
מינה קמן אוכל נבלות בית
דין מלוין עליו להפרישו:
ל' דמוק מתניתין כרבי יאודה דאמר
מלכא שאני לריכא לגופה חיוב
טעילה או כר"ס ובשרדן לכוזי כיון
דרבנן מוכח בפרק חרס (יבמות קיד): דאין ב"ד מלוין להפרישו
וגרסה דמייירי בקמן שלא הגיע לחיוב דבהגיע לחיוב מיון שחייב
לחט כ"ס דלריך להפרישו שלא יעשה עבירה וכל הגאון פריך
ביבמות הוה מלי לשניי כשהגיע לחיוב אלא דמיחא ליה לאוקמי בכל
ענין והא דבשי לאיתויי התם דאין ב"ד מלוין להפרישו מדקתני
טעוק יונק והולך וקתני ובגדול חסור משמע דוקא גדול אבל קמן
אפי"ה בהגיע לחיוב שרי התם ע"כ גדול לא דוקא בר שושן דהא
במקורא דפרש טעמא משום דסתם טעוק מוכח הוא אלא חלב
והאי טעמא לא שייך אלא בכן ששים או שלש שנים:
כל

רבינו הנאל

נרם שחוקי שם ששים
דאמר לך היום עשיה
אמר נרמא שרי רבנן
בשבת נרמא כפי
מלכות החשבנות הוא
ואמר: ואפי"ה דכתיב
לא תעשה כל מלאכה.
(כל מלכות) דאורייתא
עשיה אחרת שיהיה נרמא
רבנן אפי"ה נרמא ששים
דקילא אדם ברעל על
שטות או שיהיה ליה
אחי' לבשרי. ונרמא אקשני
דרבנן אורבנן. התם
נרמא שחוקי חסם
נרמא שרי ברעל נרמא
הוא שרי ברעל נרמא
אקשני עלה האי נמי
לא חייב דמי אי דקשור
ובדקדק הוא נעשה חייב
בשבילה. ואי לא מיהר
עילוי ביה מיא וספק
לשם ולא מתיי נמי חל
לשם שבתה על שחר
שדיר ולא אפריקא הא
קשיא. ונרמא אקשני
עליה ותופס ליה דדיו
טעיה ששנים כחוב בו
שחוקי. ופריקין הב"ב
ביו ליה שאני' ונרמא.
התניא היום היום
דחשב ונרמא וישיב
הצנין חסם אן
נרמא. ופריקין על
קשיא דראשונה רבנן
דאפריקא דר' יוחנן
על חסם נמי חל לאו
ששים דבראיה ליה גרם
שחוקי חסם אסור
דכל נרמא שרי. והבא
ששים דאסור לעשר
בפני חסם ערוס שחוקי
נמי חל. ובין דלא כר' יוחנן
אלא לבשרי חסם
ובשרי דענין שאן
חוקי דמי חל לאו
איכא. ונרמא חסם
מיא דלא חייב לרם
החוקי. ואקשני ונרמא
ר' יוסי שחוקי לעשר
בפני חסם. ונרמא חסם
ויס שחוקי לשם ביה
ויסביל. אי הכי לרבנן
נמי נרמא בדיה
והתניא חסם חסם
ופריקין דכרי' חסם
אסור לעשר בפני חסם
ערוס. ואי איכא נמי
והתניא על לחיוב על
חסם ולפסול בושמין
דכ"ה דכרי'. כי
לפני חסם ליכא שרי
אין ר' יוחנן

טעילה בזמנה מלוה: **במתני'** *אין אומרים לו כבה. רבנן גזור על
שחוקי לנכרי משום שטות: ולא סכסכו. אין לריך למחות בידו אלא
ימתו ויכסה: **שלין שביטתו**. של נכרי. עליהן דישאל אלו מוזהר על
שביטתו של נכרי שאנו עבדו: **גמ'** *כסה הוא דלא אמרין ליה.
ששחוקי שטות ממש: **הא כל סכסכו אינו מפסיד כו'.** ונכרי מדעתיה
דדיה עביד שחוקי: **כסה הוא דלא אמרין ליה.** שאנו לריך למחות
בידו ומיירי גילוי דעתא דלא יפסיד דכבר גמ' לא משכחי דלי גילוי
דעתא שרי למח ליה למיחא סיפא אין לריך למחות: **אלא מסכסכו ליכא**
למישפט מינים. ודודא מתניתין לאו כולה דוקא אלא חדא מינייהו
דוקא לא רישא או סיפא ותנא לריך חסו הדיא ולא ידעין הי מינייהו
דוקא דנעמר מיניה: **ניסטרס**. שטותן: **אפטרופוס**. מנוחה על

מנוח: **ששפט מינה קמן אוכל נבילות בית דין מלוין לספיקו.** ותקשי לר' יוחנן
מפתחות זה בית המדרש ברשות הרבים בשבת דבר מלי' וטעילה לישילי התם דלי משכחי ליה מייתי ליה: **על דפס אכיו.** בקמן שידע להחזיק
ששכחו זה טח לאכיו וטעיה בשבילו: **נכרי אדעפוס דנפשיה עביד.** נכרי
יפסיד: **במתני'** *כופין עקרה. של חרס: **על גבי סנר.** ובגדול שלא יכבה ואפי"ה שטות כל
לחזיקין מינה (דף מג). לרבי יוחנן דאמר אין כלי טעל אלא לדבר הטעל ושניה בלריך למקומו: **מפסד סא.** כפיתו כלי על עקרב: **בפרק**
מקום: חוששני לו מהטאת. כיון דלא היה עקרב דך אחריזי אנו יודע חס חייב משום ליה חס לאו ומשכחי לומר חייב מהטאת הוא:
חייטו

דמפתחות ר' שיה ור' יוחנן ספקי ליה וט' כפי סוף הלכות מלכות האורות הלכות מ'
מפתחות זה בית המדרש ברשות הרבים בשבת דבר מלי' וטעילה לישילי התם דלי משכחי ליה מייתי ליה: **על דפס אכיו.** בקמן שידע להחזיק
ששכחו זה טח לאכיו וטעיה בשבילו: **נכרי אדעפוס דנפשיה עביד.** נכרי
יפסיד: **במתני'** *כופין עקרה. של חרס: **על גבי סנר.** ובגדול שלא יכבה ואפי"ה שטות כל
לחזיקין מינה (דף מג). לרבי יוחנן דאמר אין כלי טעל אלא לדבר הטעל ושניה בלריך למקומו: **מפסד סא.** כפיתו כלי על עקרב: **בפרק**
מקום: חוששני לו מהטאת. כיון דלא היה עקרב דך אחריזי אנו יודע חס חייב משום ליה חס לאו ומשכחי לומר חייב מהטאת הוא:
חייטו